

การวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียน
เฉลี่ยสะสม ชั้นปี และสาขาวิชาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
Correspondence Analysis of Leisure Activities,
Grade Point Average, Year of study and the Major of
Students in Management Science Faculty at Silpakorn
University Petchaburi IT Campus

ประสพชัย พสุนนท์ (Prasopchai Pasunon)*
เกตุวดี สมบูรณ์ทวี (Kedwadee Sombultawe)**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ชั้นปีการศึกษา และ สาขาวิชาของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยกิจกรรมยามว่างประกอบด้วย กิจกรรมนันทนาการ วิชาการ สโมสรนักศึกษา กีฬา และความรับผิดชอบต่อสังคม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยการวิเคราะห์การสมนัย ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมยามว่างของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 2) กิจกรรมยามว่างมีความสัมพันธ์กับชั้นปีการศึกษาของนักศึกษา ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และสามารถจัดกลุ่ม

* รองศาสตราจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

** อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
corresponding author, email : kedwadee_so@hotmail.com

3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมวิชาการ กลุ่มของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมกีฬา และ กลุ่มของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนันทนาการ สโมสรนักศึกษา และ ความรับผิดชอบต่อสังคม และ 3) กิจกรรมยามว่างมีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาของนักศึกษา ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และสามารถจัดกลุ่ม 3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาชุมชนมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป การจัดการการท่องเที่ยว การจัดการการโรงแรม และการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนันทนาการ วิชาการ และสโมสรนักศึกษา และ กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดและรัฐประศาสนศาสตร์มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมกีฬา

คำสำคัญ: กิจกรรมยามว่าง การวิเคราะห์ความสนใจ

ABSTRACT

The objective of this study was to analyze the correspondence of leisure activities on grade point average, year of study and major of study. The data was collected from 400 students in Management Science Faculty at Silpakorn University Petchaburi IT Campus. The questionnaire was used as a research tool. The leisure activities consist of recreation, academic, associate student, sport and social responsibility activities. The data was analyzed by using SPSS program including descriptive statistic and correspondence analysis. The result found that 1) leisure activities were not related to the grade point average of the students at the level of significance 0.05. 2) Leisure activities were associated to the year of the study at the level of significance 0.05. It could be classified into three group; in 1st and 2nd year students preferred the academic activities, 3rd year students preferred the sport activity, 4th year students preferred the recreation, association student and social responsibility activities, and 3) Leisure activities were related to the program of study at the

level of significance 0.05. Then, the respondents could be classified into three groups; Community Management Program students preferred the social responsibility activity, General Business Management Program, Tourism Management Program, Hotel Management Program and Business Management and English Program students preferred recreation activity, academic activity, and student association, and Marketing Program and Public Administration Program students preferred sport activity.

Keywords: Leisure activities, Correspondence analysis

บทนำ

การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความสำคัญ เพราะเป็นแหล่งในการผลิตบัณฑิตเข้าสู่ตลาดแรงงาน ดังนั้น ผู้สำเร็จการศึกษาจึงจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรม และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี ในส่วนของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบุคลากรในสาขาวิชาที่สามารถประกอบอาชีพอิสระได้ระดับหนึ่ง เป็นบัณฑิตที่มีความสามารถทางธุรกิจขั้นพื้นฐาน รวมทั้งมีความสามารถในการร่วมปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐ และธุรกิจเอกชนได้เป็นอย่างดี โดยคำนึงถึงความสามารถในการตอบสนองต่อความต้องการของสังคม และประเทศโดยรวม ปัจจุบันคณะวิทยาการจัดการประกอบไปด้วย 7 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป การจัดการการท่องเที่ยว การจัดการชุมชน การตลาด การจัดการการโรงแรม การจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ และรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งการศึกษาในระดับต่างๆ จะมีตัวชี้วัดที่จะทำให้อำนาจการประสบความสำเร็จทางการศึกษา โดยตัวชี้วัดดังกล่าวอาจจะเกี่ยวข้องกับเพศ อายุ สาขาวิชาที่เรียน ระดับการศึกษาที่จบ ผลการเรียนเฉลี่ยก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาต่อเดือน เจตคติต่อการเรียน พฤติกรรมการเรียนของตัวนักศึกษาจำนวนครั้งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ลำดับที่เลือกคณะ จำนวนเงินที่ได้รับในแต่ละเดือน เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จะสามารถบ่งบอกความสำเร็จทางการศึกษาประการหนึ่งคือ ผลการเรียนเฉลี่ยของนักศึกษา

ผลการเรียนเฉลี่ย (Grade Point Average : GPA) เป็นผลการเรียนสะสมของรายวิชาทุกรายวิชาที่นักศึกษาเลือกลงทะเบียนเรียนไว้ โดยจะนำมาคำนวณค่าเฉลี่ยและเป็นผู้วัดที่มีความสำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่สามารถระบุถึงสถานภาพรวมทั้งระดับคุณภาพทางการศึกษาของตัวนักศึกษาในด้านการเรียนตามหลักสูตรของแต่ละมหาวิทยาลัย หรืออาจจะกล่าวได้ว่า “ผลการเรียนเฉลี่ยเป็นสิ่งที่สะท้อนผลการเรียนของผู้เรียนอันเกิดจากการเรียนตามหลักสูตร ผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับดีย่อมแสดงว่าเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเป็นที่ยอมรับ ตลอดจนแสดงนัยว่าเป็นผู้มีความสนใจขยันหมั่นเพียร เอาใจใส่ต่อการเรียนในทุกรายวิชาที่เรียน” (นิภา แยมวจี, 2542) ดังนั้น กล่าวได้ว่าผลการเรียนเฉลี่ยเป็นส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา แต่สิ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการตั้งใจศึกษาในห้องเรียนก็คือ การปรับตัวเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมทั้งสังคมในรั้วมหาวิทยาลัยและสังคมภายนอกรั้วมหาวิทยาลัยได้ ดังนั้น การที่นักศึกษาเข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยก็เป็นตัวช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีการติดต่อสัมพันธ์กัน กิจกรรมส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นกิจกรรมที่ตัวนักศึกษาแต่ละคนให้ความสนใจที่จะทำ และกิจกรรมนั้นทุกคนมักรู้จักกันในชื่อ “กิจกรรมยามว่าง”

กิจกรรมยามว่าง (Leisure Activities) เช่น กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมสโมสรมักศึกษา กีฬากิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ฯลฯ ก็เป็นอีกสิ่งที่มีความสำคัญในการเรียนมหาวิทยาลัย เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักศึกษาสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้เป็นอย่างดี ผลของการทำกิจกรรมนันทนาการจะทำให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข สร้างประสบการณ์ใหม่ ก่อให้เกิดความกล้าแสดงออก และยังเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ตลอดจนการมีส่วนร่วมในสังคมซึ่งนำไปสู่แนวทางในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (เกรียงไกร ยาม่วง, 2554) ดังนั้นแล้วทุกมหาวิทยาลัยจึงควรจัดให้มีกิจกรรมยามว่างเพื่อให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกระชับความสัมพันธ์ในกิจกรรมต่างๆ อีกทั้งยังเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนในห้องเรียนอีกด้วย

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เป็นมหาวิทยาลัยที่มีการสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมยามว่างที่มีความหลากหลาย เพื่อเป็นทาง

เลือกให้นักศึกษาทั้ง 7 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป การจัดการการท่องเที่ยว การจัดการชุมชน การตลาด การจัดการการโรงแรม การจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ และรัฐประศาสนศาสตร์ ทั้ง 4 ชั้นปี มีความสนใจในด้านต่างๆ ที่แตกต่างกัน การพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาที่ควรมีทั้งความสามารถในด้าน การเรียนและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม จึงเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะศึกษา กิจกรรม ยามว่างที่นักศึกษาให้ความสนใจเข้าร่วมหลังเว้นว่างจากการเรียน และนำมา เปรียบเทียบหาความสัมพันธ์กับผลการเรียนเฉลี่ย เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ ต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับผลการเรียนเฉลี่ยและกิจกรรมยามว่างของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต สารสนเทศเพชรบุรี
2. เพื่อวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ เพชรบุรี
3. เพื่อวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับสาขาวิชาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ เพชรบุรี

ระเบียบวิธีการศึกษา

1. ประชากรเป้าหมายในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวน 2,914 คน (สำนักงาน ทะเบียนคณะวิทยาการจัดการ, 2558)
2. ตัวอย่างของการวิจัย คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557 ทุกสาขาและทุกชั้นปี โดยกำหนดขนาดตัวอย่างตามแนวทางของ Yamane (1976)

ด้วยความคลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 พบว่า ควรมีขนาดตัวอย่างไม่น้อยกว่า 352 คน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นมากขึ้นและเป็นการป้องกันการสูญหายจากการได้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้วิจัยจึงได้ทำการแจกแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 430 ชุด และได้แบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 400 ชุด สำหรับแบบแผนการสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยแจกแบบสอบถามจำแนกตามสาขาทั้ง 7 สาขาวิชา

3. เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบไปด้วย 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย คำถามเกี่ยวกับเกรดเฉลี่ยสะสม สาขาวิชา และชั้นปี ตอนที่ 2 เป็นการเลือกกิจกรรมยามว่างของนักศึกษาสามารถเลือกได้ 5 กิจกรรม 5 กิจกรรม คือ 1) กิจกรรมนันทนาการ 2) กิจกรรมวิชาการ 3) กิจกรรมสโมสรมักศึกษา 4) กีฬา และ 5) กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม โดยสามารถเลือกกิจกรรมที่ชื่นชอบสูงสุดได้เพียง 1 กิจกรรม และตอนที่ 3 เป็นข้อมูลข้อเสนอแนะปลายเปิด

4. การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้กับผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับกิจการนักศึกษาจำนวน 3 ท่าน และพิจารณาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามจากค่า IOC (Index of item Objective Congruence) พบว่า ค่า IOC มีค่ามากกว่า 0.60 ดังนั้น แบบสอบถามจึงมีความเที่ยงตรง สำหรับการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) การพิจารณาความเชื่อมั่นพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient: α) คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS พบว่า ค่า $\alpha = 0.875$ นั้นหมายความว่า แบบสอบถามมีความเชื่อมั่น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อการวิเคราะห์การสมนัย (Correspondence Analysis : CA) ซึ่งเป็นเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลที่ช่วยอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีลักษณะของข้อมูลอยู่ในระดับนามบัญญัติ (Nominal Data) คือ เป็นระดับที่ใช้จำแนกความแตกต่างของสิ่งที่ต้องการวัดออกเป็นกลุ่มๆ โดยใช้ตัวเลข สองตัวแปรในตารางการถ่วงสองทาง (Two - way Contingency) และเป็นเทคนิคที่ช่วยลดจำนวนมิติ (Dimension) ของตัวแปรให้น้อยลง นอกจากนี้ CA ยังช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างระดับต่างๆ

ของตัวแปรกลุ่มสองตัวแปรและอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างระดับต่างภายในแต่ละตัวแปรในรูปของแผนภาพการสมนัย (Correspondence mapping) โดยที่ระยะห่างระหว่างจุดต่างๆ ในแผนภาพแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีพิกัดจุดใกล้ๆ กันจะมีความสัมพันธ์กันมาก ในขณะที่กลุ่มที่อยู่ห่างกันก็จะมีระดับความสัมพันธ์ห่างกันออกไปตามลำดับ

ผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ 3 ประเด็น คือ การวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ชั้นปีการศึกษา และสาขาวิชาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี สามารถนำเสนอ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี แสดงดังตารางที่ 1 ซึ่งพบว่า ค่าไคสแควร์เท่ากับ 15.534 ($\text{Sig} = 0.214$) นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลักที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ กิจกรรมยามว่างไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

2. ผลการวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี แสดงดังตารางที่ 2 ซึ่งพบว่า ค่าไคสแควร์เท่ากับ 32.272 ($\text{Sig} = 0.001$) นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ ชั้นปีการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมยามว่างภายในมหาวิทยาลัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

นอกจากนี้ ยังสามารถบอกรายละเอียดความสัมพันธ์ภายในตัวแปรจากการวิเคราะห์ความสมนัย และจากตารางที่ 2 ผู้วิจัยเลือกใช้มิติในการวิเคราะห์ 2 มิติ สำหรับการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมยามว่างและชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจากค่า

Proportion of Inertia สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรเท่ากับ 0.954 หรือร้อยละ 95.4% และเมื่อพล็อตแผนภาพการสมนัยระหว่างกิจกรรมยามว่างและชั้นปีการศึกษา จะได้ดังภาพที่ 1

2.1 ภาพย่อย A1 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปรภายในชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 กลุ่มสอง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มสาม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4

2.2 ภาพย่อย B1 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปรภายในตัวแปรกิจกรรมยามว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ กลุ่มของกิจกรรมนันทนาการ สโมสรนักศึกษา และความรับผิดชอบต่อสังคม กลุ่มสอง คือ กิจกรรมวิชาการ และกลุ่มสาม คือ กีฬา

2.3 ภาพย่อย C1 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายในกิจกรรมยามว่างและชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมวิชาการ กลุ่มสอง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับกีฬา และกลุ่มสาม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนันทนาการ สโมสรนักศึกษา และความรับผิดชอบต่อสังคม

3. ผลการวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับสาขาวิชาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี แสดงดังตารางที่ 3 ซึ่งพบว่า ค่าไคสแควร์เท่ากับ 84.946 ($\text{Sig} = 0.000$) นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ สาขาวิชาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมยามว่างภายในมหาวิทยาลัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

นอกจากนี้ ยังสามารถบอกรายละเอียดความสัมพันธ์ภายในตัวแปรจากการวิเคราะห์ความสมนัย และจากตารางที่ 3 ผู้วิจัยเลือกใช้มิติในการวิเคราะห์ 2 มิติ สำหรับการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมยามว่างและสาขาวิชาของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจากค่า Proportion

of Inertia สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรเท่ากับ 0.901 หรือร้อยละ 90.1% และเมื่อพล็อตแผนภาพการสมนัยระหว่างกิจกรรมยามว่างและสาขาวิชาของนักศึกษา จะได้ดังภาพที่ 2 อธิบาย ดังนี้

3.1 ภาพย่อย A2 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปรภายในตัวแปรสาขาวิชาเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ สาขาวิชาการจัดการชุมชน กลุ่มสอง คือ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป การจัดการการท่องเที่ยว การจัดการการโรงแรม และการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ และกลุ่มสาม คือ สาขาวิชาการการตลาดและรัฐประศาสนศาสตร์

3.2 ภาพย่อย B2 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ของตัวแปรภายในตัวแปรกิจกรรมยามว่างภายในของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ กิจกรรมนันทนาการ วิชาการ และสโมสรมักศึกษา กลุ่มสอง คือ กิจกรรมกีฬา และกลุ่มสาม คือ กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม

3.2 ภาพย่อย C2 สามารถแบ่งกลุ่มความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายในกิจกรรมยามว่างและสาขาวิชาเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการชุมชนมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม กลุ่มสอง คือ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป การจัดการการท่องเที่ยว การจัดการการโรงแรม และการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนันทนาการ วิชาการ และสโมสรมักศึกษา และกลุ่มสาม คือ นักศึกษาสาขาวิชาการการตลาดและรัฐประศาสนศาสตร์มีความสัมพันธ์กับกีฬา

สรุป และอภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อสรุปเกี่ยวกับอิทธิพลของกิจกรรมยามว่างที่มีต่อความสัมพันธ์กับระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา พบว่า กิจกรรมยามว่างไม่มีความสัมพันธ์กับระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสน่ห์ สวัสดิ์ (2550) ที่มีความเห็นว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียน

ต่ำและอาจมีความเสี่ยงต่อสถานภาพหรือพินิจหรือพินสถานภาพในอนาคต มักมีกิจกรรมยามว่างภายในมหาวิทยาลัยที่มีลักษณะใช้เวลามาก จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาต่ำและยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนยพันธ์ ทองบุญตา (2555) ซึ่งได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปรากฏผลว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา กับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างมีความสัมพันธ์กันทั้งในด้านการเรียน และด้านส่วนตัว แต่เนื่องจากการวางแผนการศึกษา และการใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรมีการจัดสรรเวลาได้ดีทำให้สามารถทำกิจกรรมได้ และคณะวิทยาการจัดการมีสาขาวิชาเรียนที่ใกล้เคียงกัน ทำให้กิจกรรมไม่มีความหลากหลาย ส่งผลให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนน้อย อีกทั้งยังเป็นวิทยาเขตที่ไม่ได้กว้างขวางมากนัก ทำให้นักศึกษามีการแลกเปลี่ยนความรู้ได้ทั่วถึง นอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีการรวมตัวกันอ่านหนังสือ เพื่อทบทวนบทเรียน ก่อนถึงช่วงที่มีการสอบ ทำให้มีการจดเว้นกิจกรรมส่วนใหญ่ รวมทั้งยังมีการเรียนรู้เพิ่มเติมจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้การทำกิจกรรมนักศึกษาจึงไม่ส่งผลต่อระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา

2. ความสัมพันธ์ของกิจกรรมยามว่างกับชั้นปีการศึกษา พบว่า กิจกรรมยามว่างมีความสัมพันธ์กับชั้นปีการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ (2556) มีความเห็นว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่ใช้ไปในกิจกรรมด้านการเรียนส่วนใหญ่ใช้เวลาในการอ่านหนังสือทบทวนความรู้ การเข้าห้องสมุด การทำกิจกรรมชมรมหรือโครงการในมหาวิทยาลัย การดูวิดีโอหรือสื่อต่างๆ เพื่อหาความรู้ และการติวหนังสือกับเพื่อนมีลักษณะคล้ายกับนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการชั้นปีที่ 1 และ 2 ที่เน้นการทำกิจกรรมด้านวิชาการในชั้นเรียนเป็นหลัก ส่วนนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการชั้นปีที่ 4 ที่มีกิจกรรมยามว่างที่มีลักษณะเชื่อมโยงกับมหาวิทยาลัย เช่น กิจกรรมนันทนาการ สโมสรนักศึกษา และความรับผิดชอบต่อสังคม และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ใช้เวลาในการเล่นกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารยา พัทธเมธา (2549) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีระดับ

ปริญญาตรี 4 ปีเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานเขตการค้าเสรี พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เนื่องจากว่าในชั้นปีที่ 1 และ 2 นักศึกษาต้องปรับตัวจากรูปแบบการเรียนในโรงเรียนมาเป็นแบบมหาวิทยาลัย ซึ่งมีการเรียนเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงในสิ่งที่ตนเองสนใจมากขึ้นและเน้นการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น นักศึกษาจึงเน้นไปที่กิจกรรมเชิงวิชาการเพื่อพัฒนาความรู้และเตรียมความพร้อมในการเรียนแต่ละครั้ง ในส่วนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เริ่มมีความคุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนและเริ่มปรับรูปแบบการเรียนในมหาวิทยาลัยได้จึงเริ่มสนใจกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากกิจกรรมวิชาการ และในกลุ่มของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งถือเป็นนักศึกษารุ่นพี่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องเป็นผู้นำรุ่นน้องในการทำกิจกรรมและการฝึกฝนตนเองในการทำกิจกรรมและเตรียมความพร้อมก่อนไปทำงานจริง จึงมีความสนใจในกิจกรรมประเภท กิจกรรมนันทนาการ สโมสรนักศึกษา และความรับผิดชอบต่อสังคม

3. ความสัมพันธ์กับกิจกรรมยามว่างมีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาในคณะวิทยาการจัดการ กล่าวคือ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการชุมชนมักทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมที่เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะต้องใช้ความรู้จากรายวิชาที่เรียน ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไปการจัดการการท่องเที่ยวการจัดการโรงแรมและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ มักมีกิจกรรมยามว่างภายในมหาวิทยาลัยที่มีลักษณะใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เช่นกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมวิชาการ และสโมสรนักศึกษา และนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการการตลาดและสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มักมีกิจกรรมยามว่างภายในมหาวิทยาลัยลักษณะต้องใช้กำลังใช้เวลามากเช่นกิจกรรมกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร รัตนวิไลสกุล (2543) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนต่างสาขามีรูปแบบการใช้ชีวิตทุกกลุ่มแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อิศระชัย ธนารักษ์ (2548) กล่าวว่านักศึกษาที่อยู่ในสังกัดแผนกวิชาต่างกันมีความต้องการที่ร่วมกิจกรรมนันทนาการประเภทต่างๆ แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกิจกรรมยามว่างต่อระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ชั้นปีการศึกษา และสาขาวิชาเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ผลการวิจัย พบว่า การทำกิจกรรมไม่ส่งผลต่อผลการเรียน ดังนั้น ผู้จัดกิจกรรมควรคำนึงถึงผลที่จะได้รับหลังจากที่นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมโดยการสอดแทรกวิชาความรู้ไว้ในกิจกรรม
2. มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และเพิ่มพูนสติปัญญา และให้นักศึกษาเล็งเห็นถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม
3. แต่ละชั้นปีควรมีการส่งเสริมกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไปโดยชั้นปีที่ 1 และ 2 มีการจัดกิจกรรมแข่งขันด้านวิชาการการสานสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการศึกษาอื่นๆ ชั้นปีที่ 3 มีการจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬากระชับความสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยและชั้นปีที่ 4 ควรปรับเปลี่ยนการทำกิจกรรมจากเดิมมาเป็นการเตรียมความพร้อมในการทำงาน
4. อาจารย์ควรมีส่วนร่วมในการกระตุ้นให้นักศึกษาแบ่งเวลาสำหรับการเรียนและกิจกรรมให้ถูกต้อง เนื่องจากว่า การเรียนทำให้มีงานทำ แต่การทำกิจกรรมจะช่วยทำให้นักศึกษาทำงานเป็น

เอกสารอ้างอิง

- เกรียงไกร ยาม่วง. (2554). ผลของการใช้โปรแกรมกิจกรรมนันทนาการที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดชัยภูมิ. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธัญนันท์ ทองบุญตา. (2555). พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

- นิภา แยมวจิ.(28 ธันวาคม 2542). คำอธิบาย พรบ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2557 จาก <http://www.moe.go.th/hp-vichai/>
- มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี. (2558). สำนักงานทะเบียน คณะวิทยาการจัดการ, 20 พฤษภาคม 2558. <http://www.pitc.su.ac.th/>
- วิเรืองรอง รัตนวิไลสกุล. (2543). การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วารสารและพัฒนา มธจ. ปีที่ 23 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2543.
- เสนห์ สวัสดิ์. (2550). อิทธิพลของกิจกรรมยามว่างต่อระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน.
- อภินันท์ สิริรัตนจิตต์. (2556). พฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. คณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ สงขลา.
- อารยา พัทธเมธา. (2549). พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา สาขา วิชาการบัญชีระดับปริญญาตรี 4 ปี เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานเขตการค้าเสรี. รายงานวิจัยคณะ บริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
- อิสสระชัย ธนารักษ์. (2548).ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของ นักศึกษาวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสูกี. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสูกี.
- Yamane, Taro. (1976). Statistics: An introductory analysis (2nd ed.). New York: Harper and Row.

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับผลการเรียนเฉลี่ย
สะสมของนักศึกษาโดยภาพรวม

Dimension	Singular Value	Inertia	Chi Square	Sig.	Proportion of Inertia Accounted for Cumulative	
1	.163	.027			.686	.686
2	.100	.010			.260	.946
3	.046	.002			.054	1.000
Total		.039	15.534	.214 ^a	1.000	1.000

a. 12 degrees of freedom

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับชั้นปีการศึกษาโดย
ภาพรวม

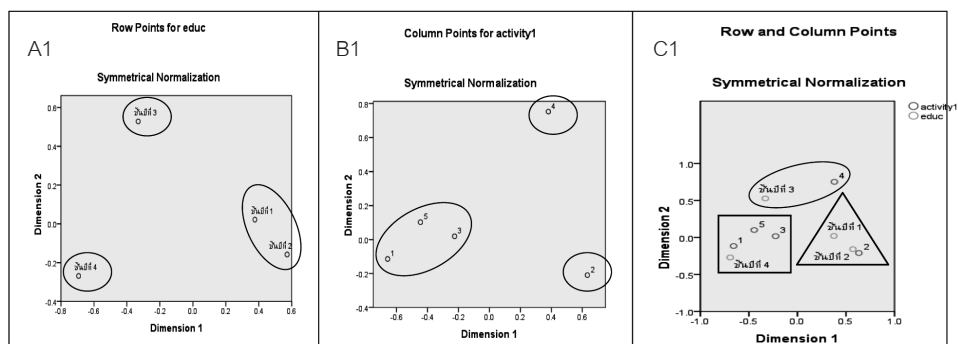
Dimension	Singular Value	Inertia	Chi Square	Sig.	Proportion of Inertia Accounted for Cumulative	
1	.266	.071			.880	.880
2	.077	.006			.074	.954
3	.061	.004			.046	1.000
Total		.081	32.272	.001 ^a	1.000	1.000

a. 12 degrees of freedom

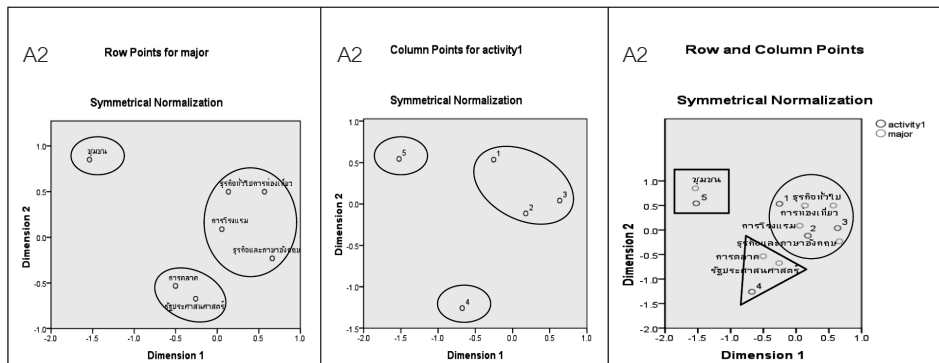
ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความสมนัยของกิจกรรมยามว่างกับสาขาวิชาเรียนโดยภาพรวม

Dimension	Singular Value	Inertia	Chi Square	Sig.	Proportion of Inertia Accounted for Cumulative	
1	.355	.126			.594	.594
2	.255	.065			.307	.901
3	.114	.013			.062	.962
4	.090	.008			.038	1.000
Total		.212	84.946	.000 ^a	1.000	1.000

a. 24 degrees of freedom

ภาพที่ 1 แผนภาพการสมนัยระหว่างกิจกรรมยามว่างและชั้นปีการศึกษา (กิจกรรมยามว่าง 1-5 คือ 1: นันทนาการ, 2: วิชาการ, 3: สโมสรนักศึกษา, 4: กีฬา, 5: ความรับผิดชอบต่อสังคม)

ภาพที่ 2 แผนภาพการสมนัยระหว่างกิจกรรมยามว่างและสาขาวิชาของนักศึกษา
(กิจกรรมยามว่าง 1-5 คือ 1: นันทนาการ, 2: วิชาการ, 3: สโมสรนักศึกษา, 4: กีฬา,
5: ความรับผิดชอบต่อสังคม)